

# LA GRALLA

AVISOS Y SUSCRIPCIONS  
SARANDI 203  
AL COSTAT DEL CORREO

SETMANARI CATALÁ Y LITERARI

SUSCRICIO ADELANTADA  
Ciutat . . . . . ps. 0.50  
Campaña . . . . . » 0.60  
Exterior . . . . . » 0.70

## LA GRALLA

MONTEVIDEO, ABRIL 25 DE 1886

### RAT PENAT

Per si las patrióticas aspiracions de los catalanistas de Montevideo se veurán satisfechas; ja es un fet la fundació d' una Societat qu' ompleni los desitjos de tots los que anhelan l' avens moral y material de las regions que parlan en catalá.

Lo diumenge passat, se reuniren bon nombre de catalans, balears y valencians, pera buscar un nom baix lo qual s' apleguessen los fills de Valencia, Balears y Catalunya en santa germanó, y pera nomenar una comissió que instali, administri y dongui un reglament á la novella Societat, que avans de naxer ja contava ab un crescut nombre de afiliats.

Lo nom fou trovat y es l' que nos serveix d' epígrafe, aixó es *Rat Penat*, y la comissió fou nomenada, resultant el-legits los fermes catalanistas senyors Teix, Majó, Hernando, Matarrodona, Baitx, Noguera, y Ráfols, quals senyors se reuniren la dimars pera repartir los cárrechs resultant per majoría de vots combinat lo Consell de la següent manera:

President, Dr. En Joseph Majó.

Tresorer-Comptador, En Joan Hernando.

Secretari, En Joseph Baitx y Balil.

Vocal-Bibliotecari, En Enrich Ráfols.

Vocals -En Salvador Teix, Sebastiá Noguera, Francesch Matarrodona.

Aquesta Comissió, segons tenim entés, no durará mes que lo temps precis pera complir

ab l'encárrech que li feu l'assemblea del diumenge.

Nos consta, aixi mateix, que trevalla ab tota activitat pera donar terme lo mes prest possible á la confecció del Reglament, y en trobar una casa apropiada pera establir lo local social.

La circumstancia de ser membres de l'esmentada Comissió dos redactors de LA GRALLA, no 'ns permet esplanarnos com desitjariam respecte lo que esperem de sa activitat y son entusiasme.

AGUSTÍ JUNOY Y ARGENTÓ

## ¡PASQUA FLORIDA!

¡Oh, las costums catalanas  
que bonicas sempre!

(E. Soler)

I

Sempre après de la tempesta-  
brilleja més pur lo sol:  
es més esplendent la festa  
après d' uns quants jorns de dól.

Ja repican las campanas  
d' Aleluya l' toch plascent  
y ja s' ouhen las galanas  
cansons dolsas del jovent.

De flors se vesteix la terra,  
de llum se vesteix lo cel;  
los aucells pe l' plá y la serra  
refilan sos cants de mel.

Una melodía dolsa  
mormola l' aygua del riu,  
y entremix d' humida molsa  
la violeta ja somriu.

Lo món retorna á la vida  
y un jardí la terra apar:  
¡dixosa Pasqua florida,  
be has tardat prou á arriuar!

## II.

Com esta nit no n' hi ha gayres;  
la lluna brilla esplendent,  
y surten los camillayres  
tot lo poble recurrent.

Van cantant causions galanas  
y dolsas queixas d' amor;  
sas cansons son catalanas  
com eixidas de son cor.

Al ohir las camarellas  
que 'ls endressa lo jovent  
obren prompte las doncellas  
sos balcones ab goitx ardent.

Enflocadas cistelletas  
fan pujar fins als balcones;  
pujan plenas de floretas,  
baixan plenas de altres dóns.

Quan han fet la recollida  
los fadrins se 'n van cantant:  
«Ditxosa Pasqua florida  
dolsa diada d' amor sant»

## III

La manyda fá rodona  
al entorn de l' avi aymat;  
—Padrí, 'ns heu de dar la mona,  
que la Pasqua ja ha arribat.

—¿Y l' amistat, ja la heu feta?  
—No hi pensavam

—Vajan donchs;

¡dimontri de quitxalleta!  
vaja, Deu vos fasse bons.

Lo padri lo present dona  
á n' aquell aixám revolt,  
y conté tans ous la mona  
com anys té cada fillol.

La maynada ab goitx sens mida  
salta y brinca ab grat afany;  
per ells la Pasqua florida  
es la gran festa de l' any.

## IV

Lo jovent frissa y pert l' esma  
esperant la tarde ja;

¡set setmanas de Quaresma!  
¡set setmanas sens ballá!!

Ya la cobla está llogada  
y comensarán molt prest,  
que ja en l' era enrajo'ada  
l' envelat ha quedat llest.

Au, que ja s' acosta l' hora  
y lo ball vá á comensar;  
joventalla balladora,  
cap á dintre y á ballar.

Ja comensan; romp l' orquesta  
y l' jovent balla en excés!  
*¡Tots los dias jossen festa!*  
*¡La Quaresma may vingués!*

## V

¡L' anyellet de casa meua  
ha tingut ben mala sort!  
quan gosavam tots sens treva  
¡pobre bestia! l' havèm mort.

La Pasqua l' hem celebrada  
ab la carn del pobre anyell;  
tan gustosa l' hem trobada  
que ja rés no queda d' ell.

L' anyell ha pagat la festa,  
y l' qu' hi fet no m' fa está trist,  
perqué en diada com aquesta  
també ho feya Jesucrist.

## VI

Los fadrins y las doncellas  
van ballant ab ver delit  
fins que son mantell d' estrellas  
en lo cel extent la nit.

En lo ball fina la festa  
ab molt greu dels balladors  
¡l' acort últim de la orquesta  
omple de recansa 'ls cors!

Quan la festa n' es finida  
lo jovent diu contristat:  
*¡Ditxosa Pasqua florida,*  
*que depressa 'ns has passat!*

MANEL RIBOT Y SERRA.

## LO HIVERN

Qui ho ha dit que l'hivern és la mort? Vosaltres mateixos ho heu repetit més de cent voltes, recordant la bellesa dels camps de primavera y d'istiu, al contemplarlos pelats, amortallats de neu, sense aquella auce llada joganera y cantadora, sense 'ls flayres ubricadors de las flors, sens aquell remoreig suau del vert fullam ni 'l ressó de la gralla ó la tenora qu' arriba del poblet vehi hont hi ha festa major.

Donchs nó: l'hivern no es la mort. Ell vos recull y acopia al escó de la llar á vells y joves, pares y fills, y alli per boca de l'avi vos desperta l'amor de patria y 'l sentiment de dignitat catalana quan sentiú explicar los traballs que nostres majors passaren tot combatent á l'estranger; vos fá sentir las profitosas ensenyansas de l'experiencia tan necessarias en tots los moments de la vida; estreny més y mes los llassos de familia al escalf de las dolsas y llargas conversas sobre 'ls pobres parents que moriren y 'l pervindre dels fillets, y omplena de poesia 'l cor alhora qu'esperona la fantasia de grans y xichs á la veu de las rondallas y corrandas qu' alli s'aprenen, mentres bufa 'l vent de fora y á dins xiscla la llenya, espeternegan las brasas y la resplandor de las flamas pobla de fantasmas las parets y us trasmuda constantment los colors del rostre.

Encare 'm sembla qu'us veig per una esclatxa de la memoria y 'm bat lo cor ab aquella joya que donan sempre los vells recorts de l'infantesa. Encare esmento que quan era noy se m'omplenava de tristesa 'l cor al venre fuetejats pe'l vent de fredosa tramontana, acotant lo brancam ab pená, aquells arbres poch ans vestits de fulla, rublerts de fruyta qu'oferian estatge als aucellets y ombra fresca y perfumada al pobre treballador. Mes també recordo las sabrosas diadas que passavam dins de casa. ¡Quants de quadros no podia fervos d'aquellas dolsas estonas qu'al caliu de la familia 's passan en temps semblants!

Aquell trull de prempsa de lliura, grandió y ple de misteri, ahont arrivava jo boy tremolant de fret, tot afanyós pera saborejar las rostas que trovavam al peu de la fornal;

aquell mohiment de parents y amichs qu'anivava la casa lo dia que matavam porch; las vetlladas que passavam al graner asseguts en rotllo desgranant panotxas ó aplanant las figas que després ben apilonadas en las caixas, s'amaravan de sucre tant dols com las conversas qu'alli teniam.... Y no vos dich res del goig que m'entrava al veure arribar las festas de Nadal que passavam reunits y en santa pau ab tots los germans de fora que sols per aixó venian de llunyanas terras.... Després s'esqueya la diada de San Pau, eixia la primera disfresa y darrera d'ella se entregava al esbojarrament del Carnestoltas tota la jovenalla, lo sol comensava á fiblar altra volta, los ametllers treyan florida, las violas davan olor, los gorchs se desglassavan, exciatavan francesillas y liris y 'ls boscos y margenadas s'omplenavam de poncellas pera engalanar la terra de flors y embaumar de fragancia 'ls ayres al fer son anyal retorn la bella primavera.

Ja 'l vent no tallava, ja 'ls camps estavan verts, ja 'ls arbres treyan fullas y las portas y finestras s'obrian de bat á bat pera alegrar ab l'entrada del sol tots los recones de casa; mes també lo treball escompava á tot le jovent y 'ls pobres avis anyoravan no tant l'escalf del foch y joganera bellugadissa de las flamas, com lo caliu de la familia y aquell bull constant de pensaments y recorts que 'ns trasmitian.

Nó; l'hivern no es pas la mort, sino hermosa font de vida del pensament, del cor. ¿Qué vol dir que s'amortalli de neu y qu'arrabassi 'l fullam, quan nudreix l'arrel y la llavor y engruixeix la soca y estreny l'amistat y alegrá 'ls avis retenintnos més temps al costat seu?

Tan sols per aixó jo exclamaria sempre:

--Hivern, benehit sigas!

NARCIS OLLER.

## DESCONORT

Malalt, afadigat y sense guia  
la terra incert trapitjo,  
clamant per tot arréu de nit y día,  
la pau que tant desitjo.

Duch en lo cor una mortal espina  
de mala má clavada,  
y 'l lloch cap metge de quans son. atina  
per hont pot ser llevada.

Del mal esperonat y cercant cura  
d' assí y d' allá m' afanyo  
y quan mes corro, mes y mes fitura  
l' espina y mes me dányo.

Per dar surtida al sentiment, sospiro  
y ningú m' aconsola:  
com sempre brillá espléndit lo sol miro,  
com sempre l' auCELL vola.

Abandonat en mon dolor me deixan  
tant bé 'l cel com la terra  
ni al óure mos sospirs, se deixondeixen  
los ecos de la serra.

L' amor ha sentit dir qu' es font de vida  
y á mi 'm fereix sens treva,  
homes y feras á gosar convida  
y á mí la pau me lleva.

Vosaltres que la nit passeu ditxosos  
dormint d' una tirada  
dígaume hont podré veure 'ls ulls hermosos  
de la meva estimada!

Vull suplicarli per derrera volta  
que 'l seu amor me done,  
si desdenyosa per dissort m' escolta,  
¡ay lás!... Deu me perdone.

FRANCESCH UBACH Y VINYETA

## LO SOL Y LA LLUNA

(FAULA)

Diu la Lluna:—Jo llumeno  
quan es nit l' alta montanya:  
per 'xó sento quan los núvols  
al devant de mí traspasan.—

Lo Sol, diu, presumtuós:  
—Si llumenas ab la cara,  
es porque 't llumeno jó,  
de la esfera en la part baixa.—

Y la Lluna, quan ho sent,  
l' hi respon mitj sofocada:  
—Desd' avuy no t' ho estimo

perque ho dius als demés astres.—

Los que sols per presumpció  
un favor fan devegadas,  
es mateix que res no fessen  
al moment que se 'n alaban.

JOSEPH VERDÚ.

## LO TINTER

Mirin lo tinter y veurán en ell una petita  
representació del caos. Negre lo seu fondo  
com aquéll, espera sols que una ma impul-  
sada per una inteligencia superior hi siqui la  
ploma, pera que com si fos lo *fial lux*, surti  
d' ell un altre sol que illumini 'l mon.

¡Quántas ideas se troban desfetas en lo  
negre líquit que l' omplena!

¡Quí sab lo que de son seno 'n sortirà!

Poseulo devant d' un filosofh, y de segur  
que de consecuencia en consecuencia vos fa-  
rá veure blanch lo que per lley de la natura-  
lesa es negre.

Deixeulo al alcans d' un matemátich y vos  
probará que dos y dos no son quatre sino  
vintidos.

Si 'n disposa un poeta, es capás de fervos  
aplaudir, per medi d'una imatge atrevida que  
vos sorprendrá, la heretjía mes criminal que  
's puga concebir.

Ab ell de segur que un advocat embolicará  
tota la vostra descendencia, deixant al *último*  
*mono* mes pobre que una rata.

Jo francament, tremolo davant d' un tinter.  
Li tinch un respecte y una consideració com  
si fos l' únich deu que pot disposar de la me-  
va vida.

Després de la inteligencia del home que  
sols viu de las lletas y dels números, se n'  
ha apoderat la industria aplicanhi tots los  
medis de que l' art disposa pera ferlo mes  
bonich y atractívol, havent lograt convertirlo  
en un objecte de luxu desterrant pera sempre  
los de banya, que sembla foren los primitius.

No obstant, de totas las formas que se li  
han donat, jo sols comprench lo tinter de  
banya, y lo que 's fa de las ampolletas que  
avuy venen als Encants y en lo recó del car-  
rer dels Sagritans.

Son los dos tinters característichs: lo pri-

mer dels notaris y gent facultativa y lo segon dels escriptors y comerciants pobres.

Además lo tinter de banya te la ventatja que pot durse á la butxaca ab ploma y tot, sino que pera mes propietat la ploma te d'esser d'oca. Jo no comprench los testaments que no s' escriuhen ab aquest utensilis.

Després vé 'l tinter de plom, xaparro com un cubell y feixuch, voltat de forats pera posarhi altrás tantas plomas. Aquest me fa mal efecte fora de las sagristías y dels despatxos rectorals.

Los de vidre, en forma de U que 's colocan en los forats de las taulas dels estudis, que portan una rebarba pera sostenirse, son los mes ignocents, porque d'ells sols poden sortirne pals y ganxos.

Tota altra classe de tinter es impropí del home de lletras ó de carrera.

Las sevas formas, los seus adornos, los emblemas ó atributs ab que 's presentan, distreuhen la imaginació y capgiran lo cervell. Un poeta, tenintlo al davant es impossible fins que fassi un *pareato*.

Per aixó sols los trobareu com objecte de luxo sobre una calaixera ó una taula rodona; pero sechs, sense tinta, sense sorrilla y sense plomas. Lo mateix que aquells tipos que 's posan á la cantonada de can Llibre, que no serveixen per res mes que per fer nosa. D'aquesta classe de tinters no se'n treu res de bo. Lo frech de la ploma ó la gota que cau los embrutan desseguida. Sempre se 'ls hi ha de passar lo plomero ó 'l drapet. No 'ls demanin ideas: no 'n tenen cap may. Son tinters de regalo com aquells cavalls que serveixen únicament pera fer lo maco y que son incapassos de tirar un carro.

Tot lo mes que 'n treuran de ells serán las primeras cartas d'amor, documents sossos que sols interesan á la persona á qui 's dirigeixen; a tots los altres ó 'ls fan riure ó 'ls fastiguen.

He vist gent y fins á mi mateix m'ha passat, que per tinter usan ó millor dit abusan d'una xicra, puig que aquesta mena de utensili no té altra aplicació que pera la xacolata ó pera servir de mida á medecinas que 's prenen cada d'hora, essent un absurdo omplir-las de tinta pera escriurehi qualsevol cosa, en que sia un romanso.

Me sembla que ja hi he acabat lo que puch

dir sobre 'l tinter, puig que de volguer allargarho hauria de caure en lo que ja 's han ocupar los altres.

Lo nostre tinter, lo que serveix pera us de la nostra Redacció es de... Vaya los hi dirém francament, no 'n gastém de tinter, porque cacascú escriu á casa seva y emplea l' utensili que millor li convé. Y si 'ls reuniam ne resultaria una colecció que faria riure.

Ara, després de llegit aquest article fet á correccuyta, ja poden pensar quin tinter gasto. Pera 'l meu us ne tinch un d'aquells que apretant un topo de repent salta la mitja capsa que 'l tapa. Y es que á mi m' agradan molt las sospresas, com la que quan me poso á escriure no sé devegadas en qué ocuparme y de repent surt qualsevol cosa. Com, per exemple, lo present article.

LO NECRE DE LA RIBA.

¡A... ELLA!

Nena, ma dolsa nineta,  
pomet de flors de mon cor;  
no oblides una miqueta  
la passió de mon amor.

Per tu al mon jo visch patint  
en las horas de ma vida,  
voldria veure 't mes sovint  
trovante sempre aixerida.  
M'encanta molt ta boqueta  
petita com un pinyó,  
quan despedeix la rialleta  
que fa creixer ma passió.  
Tos ullets blaus com lo cel  
traspassen mon ferit cor  
cada cop qu' ab son anhel  
donan miradas d'amor.  
Sempre que jo 'm despedeixo  
de ton costat ¡ay! suspiro!  
compendrás lo que pateixo  
delirant tant com deliro.  
Mes d' un cop, bella nineta,  
t' ha dit ma boca ab doló;  
«acostam eixa galteta,  
vull imprimir un petó.»  
Y tú declarante ofesa  
l' has rehusada ab molt temor  
qu' en ta cara fos impresa  
una proba del amor.

No sigas, nineta, ingrata,  
 compadeixet del meu sofrir;  
 ¿no ves qu' aquest mal me mata  
 y jo encara no vull morir?  
 ¿Perqué te mostres esquiva  
 á mos prechs, angel de Deu?  
 ¿No veus que ma passió es viva  
 y tot mon cor sols es teu?  
 Acostam eixa galteta!  
 acostam sens temor, nena,  
 que vull fer' hi una festeta  
 pera calmarne má pena,  
 ¿En qué pensas, meu amor?  
 ¿digas, qu' estás enotjosa?  
 ¿perqué cambias lo color  
 de ta cara tan preciosa?  
 Digas, no tingas cor dú,  
 que per tú n' estich gelós.

—¡Ay! no t' endeixo fer hú  
 porque m' envoldrias fer dos.

MANEL GARDÓ

## NOVAS

Lo discurs que farà 'l Sr. Coroleu en la obertura dels Jochs Florals, serà un treball que podrà competir ab lo millor que s' hagi fet desde la restauració de dits Jochs.

Se tracta de fundar en la villa de Sitges, segons veyem en *El Eco* d' aquella població, un Ateneo ab l' objecte de que acudeixi á instruirse en lo local del mateix, la classe obrera.

Los treballs referents á la instalació del mateix están ja acabantse.

Copiem de nostre estimat colega literari lo "Butlletí de la Associació Excursionista Ilerdanesa."

Com hauran vist tots nostres consocis mercès al infatigable zel y entusiasme del vocal de la Junta Directiva de la Excursionista Ilerdanesa En Sabastia Puigbonet, lo célebre Rector de Vallfogona tindrà dintre breu temps un monument commemoratiu en la població que tan ilustrá ab sas virtuts y sa fa-

ma literaria. Lo Sr. Puigbonet contá per portar á bon terme sa idea ab l' apoyo del Ilustríssim Sr. bisbe de Vich y ab l' apoyo de quantas personas se interessan per las glorias catalanas. L' Excursionista Ilerdanesa está interessada com lo qui mes en que 's realisi prompte aquest pensament y al felicitar á son autor, li ofereix son incondicional apoyo, desitjosa de que siga aviat un fet lo monument-Biblioteca al Rector de Vallfogona.

S' ha celebrat ab gran solemnitat en Perpinyá 'l centenary del célebre astrónom Francisco Aragó, essent presidit l' acte pel ministre de Correus y Telégrafos, que pronunciá un eloqüent discurs, y assistint representants de molts centes científichs y una numerosa concurrencia que volgué honrar aixis la memoria d' aquell insigne fill de la ciencia.

Lo conegut literat D. Gayetá Vidal y Valenciano que tant s' ha distingit ab la bona literatura catalana, acaba de doná á llum un preciós tomo titolat *Rosa de estiu*, de qual contingut fan grans elogis los diaris de Barcelona.

Adelantan en Barcelona ab molta pressa las construccions dels edificis que s' están aixecant pera la Exposició internacional que 's tracta d' inaugurar lo dia 15 de Setembre del any pròxim, quals obras se portan á cap ab molta activitat.

Lo senyor Capriles, segons se assegura, va á demanar la lli ssencia absoluta, ab l' objecte de poder explicar á tota Espauya l' ocorregut en las Carolinas al ser ocupadas per los alemanys.

S' está repartint lo prospecte de la edició completa de las obras de Ramon Lull, que publicarà l' ilustre escriptor mallorquí don Geroni Roselló. La obra va dedicada al arxiduch d' Austria, Lluís Salvador, entussiasta per totas las glorias de Mallorca y decidi protector de las lletras y arts en la vehina illa.

La importància de la publicació que va á comensar don Geroni Roselló no cal que la avalorem nosaltres. Las obras del sabi Ramon Lull per tant de temps inéditas y tan discutidas y consultadas por los homes mes emponents, no podian permaneixer mes temps reservadas únicament als erudits. Calia que 's donessen á conèixer, hi havia verdader afany entre 'ls aficionats als treballs històrics y filològics, de saborejar las bellesas de llenguatge y elevació de concepte que pogueren ja admira en lo *Félix de las maravellas del mon*, publicada fa ja anys.

Felicitem de tot cor á don Geroni Roselló, per la colossal obra que ha emprés y fem vots pera que alçansi en Mallorca y en Catalunya tot lo éxit á que ve cridada per sa excepcional importància.



La Companyia Trasatlántica ha disposat que toquin de nou en lo Grao de Valencia los vapors que fan la carrera d' Amèrica.

Aquesta escala estava suspesa á causa del poch fons que hi havia en lo canal del port, pero havent desaparegut dit obstacle, se restableix un servey de gran interès pera Valencia.



La classe de pilots mercants está sufrint una crisi insuportable ab la falta de navegació. Sols en Mallorca hi ha 500 pilots sense colocació en barcos, dels quals 300 están sense cap recurs.



Ha sigut elegit individu corresponent de la « Real Academia Española » lo doctor don Joaquin Rubió y Ors.



Es probable que nostre compatrici D. Andreu A. Comerma sia lo Director de las obras del palau de la Industria y Comers que s' tracta d' aixecá en los terrenos ahont tindrà lloch la *Exposició Universal de 1887*.



Se projecta la construcció d' un tranvia á vapor entre Balaguer y Tárrega, seguint lo curs de la carretera en construcció.

## VUYTS Y NOUS

—Ay, Roch, quin somiar. ¡Quin somiar, Deu meu! Fa vuits dias que no somio altra cosa! te dich qu' es un partir.

—Y qué somias, Nasi?

—Somio que camino per un camí plé d' escardots y que se 'm clava una puntxa entre carn y ungla del dit gros. No dirias lo que pateixo! quina angúnia!

—Bah! bah! pateixes perque vols; posat las sabatas ans de ficarte 'l lit y no se 't clavará la puntxa, tonto!



A casa d' un dentista:

—Pero çahont va sant cristiá ab aquesta dentadura?

—¿Qué vol dir?

—¿Que no veu que té unas dents que semblan las teclas d' un piano? Totas ballan... Fins n' hi ha de negras.

—¿Qué vol que li digui jo, pobre de mi? Deuhen ser los *sostenidos*.



Ja saben qu' á Alemanya hi há uns llochs que 'n diuhen de banys, y que serveixen de covertora per jugarhi en gran, en las casas de joch que hi ha espressas.

A la porta d' una d' aquesta casas s' estavan un dia dos jugadors de conversa, cuan se 'ls acostá un foraster preguntantlos:

—¿No diu que 'n aquest punt hi há unas aigas tant bonas?

—Sí, senyor; magníficas.

—¿Y 'm sabrian dir de qué curan?

Sí, senyor; curan radicalment de tota classe de fortunes, per crónicas é inveteradas que siguin.



Un senyor va anar á casa d' un gitano y després d' haver triat un gos de Terranova, preguntá 'l preu.

—De primer m' ha de dir si 'l vol per Barcelona ó per fora,—digué 'l gitano.

—Per Barcelona.

—Donchs val quinze duros.

Al cop de poch ratet arriba un nou comprador y feu lo mateix que 'l primer.

—Per ahont vol lo gos?— pregunta 'l gitano.

—Per Sant Pere de Torelló.

—Donchs trenta duros.

—Qué diu home! Ara mateix n' ha venut al davant meu un per la meytat.

—Oh! aquell era per quedarse aquí y 'ls que 's quedan á Barcelona tornan á casa meva



Temistocles sabia 'ls noms de tots los habitants de Atenas. Solia dir qu' ell necessitava un art d' oblidar y no de recordar.

Molta memòria degué tenir Mitrídates qui sabia vint y dos idiomas que 's parlavan entre totas las nacions qu' ell dominava.

Un tal Simplici, amich de Sant Agustí, recita l' *Eneyda* de Virgili al revés, ó sia comentant pel vers darrer, y sabia de cor totas las obras de Ciceró.

Joseph Scalígero aprengué de memoria l' Homero en vint y un dias, y 'ls demés poetas grechs en quatre mesos.

Jordi Cuvier, lo celebrat naturalista francès, recordava tot lo que llegia una vegada.



### A UNA RASPA

(SEGUIDILLAS.)

Resalada raspeta  
bella y pitera,  
la millor balladora  
de la *Palmera*.  
Escolta hermosa  
lo favor que 't demano  
qu' es poca cosa.

—  
Quan tú vas á la plassa  
ab tan salero,  
que hasta 't diuhen los *Xanxas*  
*por tí me muero*.  
Y tu ab finura  
fas per pagá 'ls *requiebros*  
una *postura*.

—  
Quan ab la carnicera  
posante á riure,  
sols li compras déu onsas  
en lloch de lliura,  
y aixís fent *sisas*  
arribas á comprar-te  
dugas camisas;

—  
Quan á casa t entornas

y prop meu passa  
ton gentil y hermós talle  
que vè de plassa...  
¡Tendra poncella!  
¿no podrias donarme...  
una costella?

J. LAMBERT.



—Vosté 'm donará una satisfacció.

—Fugi de aquí, home, fugi de aquí...

—Dich que 'm donará una satisfacció.

—Impossible: fá déu anys que no n' hi tingut una, ni mitja... Jo no dono més que digustos.



Un masover escriu al seu amo, y al final de la carta hi posa la següent postdata:

«Aquesta carta la trobará plena de faltas de *fotografia* (volia dir ortografia); pero no 'n fassi cabal y perdoni, perque com que tinch un grá á la má no l' hi poguda escriure com hauria volgut»



### Epigrama

Estant mentjant y bebent  
disputaben en l' hostal,  
un *hijo de Portugal*  
y un carreter de Torrent.

Vingueren casi á las mans  
y la questió consistia,  
en qui mes prompte diria  
lo nom de dos arbres grans.

Don Pedro Boca-F'ondeira,  
(que així es feya nomenar)  
digué, segur de guanyar:  
— «Moreira y albercoqueira.»

Y cremat lo valenciá,  
va dir: «— Aixó no val rés:  
mes prompte jo dich tres,  
*Job*, Pi, hom, pagui germá.»

SALVADOR ESTELLÉS.